

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 1T/185/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412010592
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Cviková
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2013:4412010592.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky v konaní pred senátom zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Diany Cvikovej a prísediacich Mgr. Márie Švajdovej a Ing. Františka Hatinu, v trestnej veci obžalovaného H. Q. O. I. pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, o obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Nové Zámky sp.zn. 2Pv/18/2012 z 23.10.2012, na hlavnom pojednávaní konanom v Nových Zámkoch dňa 02.05.2013 takto

r o z h o d o l :

1. obžalovaný H. Q., nar. XX.XX.XXXX C. Ž., trvale
bytom T. Q., N. Č.. XX, t.č. vo
väzbe v ÚVV Nitra

2. obžalovaný W. W., nar. XX.XX.XXXX C. Q., trvale
bytom J. R. H. - J., Č.
O. XXX/XX, prechodne bytom T.
Q., A. XX, t.č. v výkone trestu
odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad
Parnou

sú vinní , že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 07.01.2012 v čase okolo 03.10 hod., medzi obcami Dvory nad Žitavou a Nové Zámky potom, čo obžalovaný H. Q. nastriekal slzotvorný plyn do odstaveného osobného motorového vozidla značky Chrystler, evidenčného čísla R. XXX A. smerujúceho do Nových Zámkov, v ktorom sedel poškodený C. I. R.. XX.X.XXXX D. O. Č.. XX, nahol sa nad tohto poškodeného, opakovane mu do tváre nastriekal slzotvorný plyn , udrel ho asi trikrát do oblasti tváre s tým, že žiadal od neho, aby mu dal peniaze, lomcoval ho za bundu, pričom mu vytrhol z ľavého vrecka bundy hnedú koženú peňaženku, v ktorej sa nachádzala suma približne 130,- Eur, vrátane ukrajinských hrivien, následne spolu s obžalovaným W. W. odtrhli poškodenému C. I., po zápasení s ním kožený opasok, na ktorom mal tašku v podobe ľadvinky so svojimi osobnými dokladmi, túto tašku - ľadvinku zobral obžalovaný W. W., odišiel s ňou od auta, prehľadal ju, a potom, čo zistil, že v nej nie sú peniaze, vrátil ju s celým obsahom poškodenému, obžalovaný H. Q. v tom čase otvoril zadné dvere vozidla poškodeného C. I., odkiaľ zo zadného sedadla vybral malú tmavomodrú cestovnú tašku s oblečením, potom, čo obžalovaný W. W. prezrel tašku - ľadvinku, znovu podišiel k poškodenému C. I. a opätovne sa ho opýtal, kde má peniaze, avšak tento mu povedal, že už žiadne peniaze nemá, potom z miesta činu odišli a takýmto konaním spôsobili poškodenému C. I., R. XX.XX.XXXX, D. O. XX, odcudzením finančnej hotovosti, vrátane ukrajinských hrivien sumu vo výške 130,- Eur, odcudzením cestovnej tašky, peňaženky a mikiny, škodu vo výške 47,- Eur a poškodením opasku, škodu vo výške 10,- Eur, bez viditeľných stôp po zranení a bez doby liečenia a práceneschopnosti.

t e d a

spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a spáchali čin závažnejším spôsobom konania (so zbraňou),

č í m s p á c h a l i

zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú

Obžalovaný H. Q.

Podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona ako ani priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona), na trest odňatia slobody 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný W. W.

Podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcich okolností podľa § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona a za zistenia priťažujúcich okolností podľa § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona), § 42 odsek 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Trestného zákona (v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2012 z 28.11.2012 uverejneného pod číslom 428/2012 Z.z.), na súhrnný trest odňatia slobody 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste obžalovanému uloženom rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/107/2012 z 14.01.2013, právoplatným dňa 17.01.2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu , ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku ukladá sa obžalovaným H. Q. O. W. W. spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému C. I., R.. XX.XX.XXXX, D. O. Č.. XX škodu vo výške 175,- Eur.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku sa poškodený C. I., R.. XX.XX.XXXX, D. O. Č.. XX so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Zámky podal na tunajšom súde dňa 23.10.2012 obžalobu na obvinených H. Q. O. W. W. pre hore uvedený skutok, právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona.

Obžalovaný H. Q. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 odsek 1 Trestného poriadku vyhlásil, že ľutuje, čo sa stalo, cíti sa byť vinný, ale nechce urobiť žiadne vyhlásenie a žiadal o možnosť súdu ozrejmiť určité skutočnosti, netýkajúce sa prejednávanej veci. Obžalovaný následne po poučení, že

vyhlásenie o vine musí byť jednoznačné a nie je možné ho ničím podmieňovať, vyhlásil, že nechce podať žiadne vyhlásenie.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný W. W. po poučení podľa § 257 odsek 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, uvedeného v obžalobe. Súd preto obžalovanému položil otázky primerane podľa § 333 odsek 3 písmeno c), písmeno d), písmeno f), písmeno g) a písmeno h) Trestného poriadku a keďže obžalovaný na všetky tieto mu položené otázky odpovedal kladne, súd po zistení stanoviska prokurátora, obhajcu a poškodeného, ktorí navrhli toto prijať, podľa § 257 odsek 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného W. W. o vine prijal a podľa § 257 odsek 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie ohľadne skutku, ku ktorému sa obžalovaný Roman Rafael priznal, sa nevykoná.

Vzhľadom na súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného W. W. o vine, súd na hlavnom pojednávaní ďalej vykonal iba dôkazy, potrebné pre rozhodnutie o účasti obžalovaného H. Q. na žalovanom trestnom čine a jeho vine, pre rozhodnutie o treste a ochrannom opatrení vo vzťahu k obom obžalovaným a pre rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody. Za týmto účelom na hlavnom pojednávaní vypočul oboch obžalovaných, poškodeného C. I., svedkov S. I., K. K., vykonal výsluch znalcov a oboznámil listinné dôkazy. Súd hlavné pojednávania dňa 31.01.2013 a 21.03.2013 vykonal v prítomnosti oboch obžalovaných, hlavné pojednávanie dňa 02.05.2013 bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného H. Q.Š. podľa § 252 odsek 2, odsek 3 Trestného poriadku, ktorý sa výslovne odmietol zúčastniť hlavného pojednávania a žiadal, aby sa toto uskutočnilo v jeho neprítomnosti.

Obžalovaný H. Q. pri výsluchu na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že sa pridrižiava toho, čo vypovedal v prípravnom konaní, cíti sa byť vinný, ľutuje, čo sa stalo a vo vzťahu k samotnému skutku následne využil svoje právo a odmietol k veci vypovedať.

Súd preto na návrh prokurátora podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku prečítal zápisnice o skorších výpovediach obžalovaného z prípravného konania, ako aj zápisnice z vykonaných konfrontácií. Z takto prečítaných výpovedí obžalovaného z prípravného konania súd zistil, že tento opakovane menil svoje výpovede a svoju obranu.

Obžalovaný v svojej výpovedi dňa 08.01.2013 bezprostredne po jeho zadržaní využil svoje právo k veci odmietnuť vypovedať s tým, že to, čo je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia nie je pravda.

Pri konfrontácii s poškodeným dňa 08.01.2012 sa obžalovaný vyjadroval k tvrdeniam poškodeného tak, že nie je pravda, že by poškodený stál a fajčil, pretože mašina išla a uviedol, že nie je pravdou, že by striekal do vozidla poškodeného slzotvorný sprej a udieral poškodeného, pretože on mu zobral iba peňaženku.

Pri svojom výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie dňa 10.01.2012 v súvislosti s rozhodovaním o jeho vzatí do väzby obžalovaný vypovedal, že robil iba šoféra W. W., keď išli smerom od benzínky v Tekovských Lužanoch smerom na Nové Zámky, bol s nimi v aute ešte jeden muž z Čaky, zastavili pred nejakou väčšou obcou, kde stálo nejaké auto s mužom. Obžalovaný vtedy vypovedal, že kričal na W. W., nechápal, čo robí, ťahal ho preč, pričom obžalovaný Rafael bil toho muža v aute rukami, obžalovaný W. W. mu dal do ruky káser, aby nastriekal do auta, čo aj urobil. N. W. Rafael vybral z auta cestovnú tašku, predtým mal v rukách nejaké doklady, on sám z auta nič nezobral, tašku zobral z auta ten ďalší muž z Čaky, nevie, či niekto zobral peniaze, o žiadnych peniazoch on nič nevie.

Obžalovaný H. Q. vo svojej výpovedi dňa 08.06.2012 uviedol, že sa pridrižiava svojej výpovede pred sudcom pre prípravné konanie a ľutuje, čo sa stalo.

Pokiaľ bol obžalovaný vypočúvaný sudcom pre prípravné konanie v súvislosti s rozhodovaním o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, vypovedal, že sa skutku zúčastnil tak, že bol v aute, striekal sprejom do auta poškodeného, ale nevie prečo.

Na tomto mieste považuje súd za potrebné zdôrazniť, že obžalovaný H. Q. vo všetkých prípadoch v prípravnom konaní vypovedal v slovenskom jazyku s tým, že tento ovláda, a to aj pri tých svojich výsluchoch, ktoré boli realizované za prítomnosti jeho obhajcu. Obžalovaný až v konaní po podaní obžaloby žiadal tlmočnika z maďarského jazyka, hoci v priebehu trestného konania po celý čas reagoval po slovensky.

Vzhľadom na súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného W. W. o vine, súd v súlade s ust. 257 odsek 8 Trestného poriadku pristúpil k výsluchu obžalovaného W. W. k účasti inej osoby na žalovanom skutku, pričom obžalovaný využil svoje právo a odmietol k veci vypovedať.

Súd tak podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku na návrh prokurátora prečítal výpoveď tohto obžalovaného z prípravného konania, kedy vypovedal, že pred skutkom spolu s H. Q. fetovali pervitín,

ale pamätá si všetko, čo sa stalo. K samotnému skutku vypovedal, že boli s H. Q. vozidlom na parkovisku na benzínke v Tekovských Lužanoch, bolo asi 3.00. hod. uvedeného dňa, zaplatil dopredu benzín, avšak zabudli natankovať. Vtedy bol na benzínke jeden muž, ktorý mal ruský prízvuk a pýtal sa ho na cestu do Nových Zámkov. Keď odišli z benzínky a zistili, že nenatankovali, vrátili sa späť, na benzínke natankovali a potom išli smerom na Nové Zámky, pretože H. mal byť dohodnutý s nejakým dilerom drog a H. mu ich chcel zobrať. Obžalovaný ďalej vypovedal, že pred Dvormi nad Žitavou videli auto, ktoré išlo pomaly po ceste, potom zastalo, obžalovaný podal spoluobžalovanému Q. slzotvorný sprej, vyskočili z auta, on išiel z pravej strany, dvere ale boli zamknuté a obžalovaný Q. z vodičovej strany. Obžalovaný Q. nastriekal do auta cez okienko slzotvorný sprej, potom mužovi v aute začal trhať ľadvinku na opasku, aj on mu ju začal trhať, čo sa im podarilo. Obžalovaný tiež vypovedal, že potom ľadvinku prezrel, ale neboli tam žiadne drogy, pričom ten muž hovoril niečo o pasporte a preto mu ho vrátil. Medzitým obžalovaný Q. otvoril zadné dvere auta, odkiaľ zobral nejakú tašku, naskočili do auta a odišli, po ceste prezrel tašku, ale neboli v nej žiadne drogy a potom pochopili, že to nebol ten diler, pričom šaty z tašky povyhadzovali po ceste. Obžalovaný tvrdil, že celý čas šoféroval obžalovaný Q. a pri skutku s nimi nikto ďalší nebol.

Obaja obžalovaní boli z spáchania skutku, kladeného im za vinu bez akýchkoľvek pochybností usvedčení výpoveďou svedka - poškodeného C. I., ktorý na hlavnom pojednávaní popísal priebeh samotného skutku tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a jeho výpoveď korešponduje aj s ostatnými v konaní produkovanými dôkazmi, a v podstatnom priebehu udalosti aj s výpoveďou obžalovaného W. W. pričom opísal aj okolnosti, za ktorých sa stretol s obžalovanými na benzínovom čerpadle v Tekovských Lužanoch a ako bol oboma obžalovanými pozorovaný. Poškodený jednoznačne oboch obžalovaných na hlavnom pojednávaní označil ako páchatelov činu, potvrdil, že obžalovaný Q. bol ten, ktorý mu nastriekal do očí slzotvorný sprej, udieral ho, pýtal od neho peniaze, zobral mu peňaženku s peniazmi v hodnote 130,- Eur a spoločne s obžalovaným W. mu ťahal ľadvinku. Pokiaľ svedok na hlavnom pojednávaní uviedol, že muž, ktorý ho udieral, striekal do očí slzotvorný sprej a zobral mu peňaženku, mal takú istú bundu, ako ten muž, ktorého sa ho na benzínke pýtal na cestu, po prečítaní časti jeho výpovede z prípravného konania (z 15.10.2012 v prítomnosti tlmočníka, riadne zapísaného do zoznamu tlmočníkov, vedeného MS SR), kedy vypovedal, že muž, ktorý sa snažil dostať do jeho vozidla z pravej strany bol ten, ktorého sa pýtal na benzínke na cestu, tento rozpor vysvetlil tak, že v prípravnom konaní si to lepšie pamätal, nakoľko už od skutku uplynul dlhší čas. Poškodený tiež uviedol, že obžalovaní od neho nepýtali žiadne drogy.

Svedok S. I. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že v predmetnom čase mal nočnú službu na čerpacej stanici v Tekovských Lužanoch, okolo 02.30. hod. si muž s ruským prízvukom kupoval kávu, na benzínku v tom čase prišli i obaja obžalovaní, šoféroval H. Q., obžalovaný W. (prezývaný I.) sedel na mieste spolujazdca, čo videl cez monitor, cez ktorý sa dajú vidieť iba osoby, sediace na predných sedadlách a preto nevedel uviesť, či sedel niekto vo vozidle aj vzadu. Svedok uviedol, že práve obžalovaného W. sa muž s prízvukom pýtal na cestu do Nových Zámok.

Svedkyňa K. K. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že o skutku, ktorý je predmetom konania, nevie nič uviesť a žiadne informácie o ňom nezískala ani sprostredkované.

Súd so súhlasom prokurátora a obžalovaného W. a za podmienok podľa § 268 odsek 2 Trestného poriadku s poukazom na ust. § 252 odsek 5 Trestného poriadku prečítal znalecký posudok znalca Ing. Imricha Ivicsicsa z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie toxikológia, z ktorého záverov zistil že v analyzovaných vzorkách moču obžalovaného Henricha Lakatoša bola potvrdená prítomnosť toxikologicky významných látok, a to účinnej látky metamfetamínu a jeho metabolitu amfetamínu v koncentrácii 0,08 g/l v stopových množstvách, ktoré kvantifikované množstvo poukazuje na vyššiu terapeutickú hladinu, resp. na dlhodobé užívanie.

Zo záverov znaleckých posudkov z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria súd zistil, že obaja obžalovaní v čase skutku vedeli rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť a ovládať svoje konanie, sú schopní chápať zmysel trestného konania, pričom ani u jedného z obžalovaných nebola zistená závislosť na alkohole alebo iných návykových látkach, obaja obžalovaní sú konzumentmi pervitínu bez závislosti a preto u nich nenavrhl žiadnu z foriem ochranného liečenia.

Zo zápisníc o rekognícii mal súd preukázané, že poškodený C. I. oboch obžalovaných pri tomto úkone jednoznačne poznal.

Pokiaľ ide o znaleckého posudky, podané Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru Bratislava, a to z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz a z odboru kriminalistickej identifikácie, tieto vo vzťahu k prejednávanej veci a účasti obžalovaných na žalovanom skutku neobsahujú vo svojich záveroch žiadne relevantné skutočnosti, keďže individuálne porovnávanie DNA a ani zaistených daktyloskopických nebolo možné vykonať.

Z ostatných listinných dôkazov súd poukazuje na zápisnicu o ohliadke osobného motorového vozidla poškodeného, zápisnicu o ohliadke miesta nálezu odevu poškodeného - mikiny, uznesenia a zápisnice o vrátení veci poškodenému C. I. (mikina a termoska), odborné vyjadrenie k hodnote odcudzených a poškodených vecí (taška v sume 20,- Eur, peňaženka v sume 15,- Eur, opasok v sume 10,- Eur, mikina v hodnote 12,- Eur) a správu Národnej banky Slovenska o kurze Eura a ukrajinskej hrivny ku dňu spáchania skutku.

Vykonaným vyššie popísaným dokazovaním súd dospel k záveru, že obžalovaní sa dopustili žalovaného skutku tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Pokiaľ ide o obžalovaného W. W., tento urobil vo vzťahu ku skutku, uvedeného v obžalobe, vyhlásenie o vine, ktoré bolo súdom prijaté, a preto súd ďalej dokazovanie o účasti tohto obžalovaného na žalovanom skutku nevykonával, ale toto vykonával iba vo vzťahu zisteniu účasti na ňom obžalovaného H. Q.. Obaja obžalovaní (a teda obžalovaný W. W. okrem vlastného priznania) boli zo spáchania skutku usvedčení predovšetkým výpoveďou poškodeného C. I., ktorý i na hlavnom pojednávaní podrobne popísal priebeh útoku obžalovaných na jeho osobu a z ktorej výpovede mal súd preukázanú účasť obžalovaných na žalovanom skutku tak, ako im kládla za vinu obžaloba a ktorému poškodeným popísanému priebehu udalosti zodpovedá aj jej popis obžalovaným W. W. v jeho výpovedi z prípravného konania, prečítanú súdom na hlavnom pojednávaní za splnenia podmienok podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku vo vzťahu k zisťovaniu účasti spoluobžalovaného H. Q. na žalovanom skutku. Pokiaľ poškodený jeden jediný detail na hlavnom pojednávaní uvádzal na rozdiel od prípravného konania inak, tento rozpor vierohodne vysvetlil tak, ako je vyššie uvedené. Z výpovede poškodeného, priznania obžalovaného W. W. a prečítanej jeho výpovedi z prípravného konania tak mal súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovanými tak, ako im bolo kladené za vinu obžalobou prokurátora a z týchto dôkazov ustálil zhodne s popisom skutku uvedeným v obžalobe, že práve obžalovaný H. Q. bol ten, ktorý nastriekal do vozidla poškodeného slzotvorný sprej, udieral poškodeného, pýtal od neho peniaze, vytrhol mu koženú peňaženku, následne spoločne s obžalovaným W. W. poškodenému odtrhli z opaska ľadvinku, ktorú prehľadal obžalovaný W. W. a následne obžalovaný H. Q. odcudzil zo zadného sedadla vozidla poškodeného i tašku s oblečením. Skutočnosť, že obaja obžalovaní konali zo zisťovaním motívom, mal súd preukázanú výpoveďou poškodeného o tom, že obžalovaný H. Q. od neho pýtal i peniaze, pričom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaní si poškodeného vytipovali už pri stretnutí s poškodeným na benzínovom čerpadle v Tekovských Lužanoch, ako vyplýva z výpovede poškodeného a tohto sledovali pri jeho výjazde z čerpacej stanice, a preto pôvodná obrana obžalovaného W. W., že boli v domnienke, že v prípade poškodeného ide o drogového dílera, ktorého chceli „spraviť“, vyznela pre súd nevierohodne, navyiac za stavu, že obžalovaný H. Q. takúto verziu skutku v celom priebehu konania neuviedol. Pokiaľ ide o obranu obžalovaného H. Q., táto pre súd vyznela nevierohodne. Obžalovaný v priebehu celého trestného konania a pred rôznymi orgánmi prípravného konania (vyšetrovateľ, sudca pre prípravné konanie) opakovane menil svoju výpoveď, tvrdil dokonca i to, že na skutku sa mala zúčastniť ešte iná, tretia osoba, ktoré tvrdenie bolo vyvrátené nielen výpoveďou poškodeného a výsledkami rekonštrukcie, ale aj výpoveďou spoluobžalovaného W. W.. Obžalovaný H. Q. neskôr uvádzal, že sa skutku zúčastnil, avšak sa snažil účasť na ňom zľahčiť s tým, že iba na pokyn obžalovaného W. W. nastriekal do vozidla poškodeného slzotvorný plyn, avšak nič z vozidla poškodeného nezobral. Uvedená obrana obžalovaného je v rozpore nielen s výpoveďou poškodeného, ktorý jednoznačne označil práve obžalovaného H. Q. za aktívnejšieho z páchatelov pri skutku, tiež s výpoveďou obžalovaného Romana Rafaela, ktorá v tomto smere s výpoveďou poškodeného korešponduje, ale je v rozpore aj s vyjadrením samotného obžalovaného pri konfrontácii s poškodeným, kedy tvrdil, že mu zobral iba peňaženku a naopak sa bránil, že slzotvorný sprej do vozidla poškodeného nestriekal a poškodeného neudieral.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného W. W. vo vzťahu k tým úkonom prípravného konania s poškodeným C. I., pri ktorých bola ako tlmočnica pribratá ad hoc prítomná manželka poškodeného a z tohto dôvodu podľa obhajoby nepoužiteľným, súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ ide o výpovede samotného

svedka - poškodeného C. I. z prípravného konania, ktoré boli uskutočnené a tlmočené uvedeným tlmočníkom, súd tieto zápisnice o skorších výpovediach svedka na hlavnom pojednávaní nevykonával žiadnym spôsobom. Pokiaľ súd na hlavnom pojednávaní dňa 31.01.2013 za účelom odstraňovania rozporu vo výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní podľa § 264 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku čítal zápisnicu tohto svedka z prípravného konania, čítal časť zápisnice o výsluchu tohto svedka zo dňa 15.10.2012, priebeh ktorej výpovede svedka C. I. bol tlmočený riadne do konania pribratým tlmočníkom z jazyka ruského Dr. Pavlom Rozkošom. Pokiaľ ide o vykonané rekognície obžalovaných poškodeným v prípravnom konaní, tieto sú podľa § 10 odsek 18 Trestného poriadku neopakovateľným procesným úkonom, preto aj v zmysle ust. § 31 odsek 4 Trestného poriadku súd nevzhliadol žiadnu prekážku, pre ktorú by ich výsledky nebolo možné v konaní pred súdom použiť a tiež s poukazom na priebeh dokazovania a výpoveď svedka - poškodeného na hlavnom pojednávaní.

Na tomto mieste navyše súd považuje za potrebné uviesť, že Trestný poriadok v ust. § 31 odsek 4 rieši nepoužiteľnosť úkonov (s výnimkou neodkladných a neopakovateľných úkonov), vykonaných vylúčenými osobami, uvedenými v ust. § 31 až § 32 Trestného poriadku, pokiaľ ide o vylúčenie tlmočníkov, prekladateľov a znalcov, toto upravuje osobitný predpis, a to zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a kedy by vykonanie znaleckého, prekladateľského alebo tlmočnického úkonu vylúčenou osobou podľa § 11 citovaného zákona mohlo spôsobiť absolútnu nepoužiteľnosť takéhoto úkonu iba v prípade, ak by bolo namietané a následne sa preukázalo, prípadne bolo pochybné, či tento svojím obsahom, výsledkom resp. závermi zodpovedá odborným kritériám takéhoto úkonu (v prípade tlmočnického úkonu predovšetkým vtedy, ak by bolo zistené, že osoba, ktorej výpoveď bola takto pretlmočená, vypovedala inak). V prejednávanej veci však aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, takáto situácia nenastala.

S poukazom na hore uvedené závery a bez potreby vo veci vykonať ďalšie dôkazy, súd uznal oboch obžalovaných vinnými na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 21.03.2013 navrhol ako svedka vypočuť vyšetrovateľa Mgr. Júliusa Molnára s odôvodnením, že pri zatýkaní a vypočúvaní bol fyzicky týraný. Keďže však samotný postup orgánov polície pri zatýkaní a vypočúvaní obžalovaného, resp. ich prípadné porušenie právnych predpisov nie je predmetom tohto konania, obžalovaný navyše bližšie nešpecifikoval, k akým skutočnostiam súvisiacim s prejednávanou vecou má byť tento svedok vypočutý, pričom je zrejmé, že o tomto dôkaze inak mal a musel mať vedomosť už v čase doručenia výzvy súdu podľa § 240 odsek 3, odsek 4 Trestného poriadku (už vo svojom výsluchu pred súdom pre prípravné konanie v súvislosti s rozhodovaním o jeho vzatí do väzby tvrdil, že pred zadržaním ho bili policajti) a za stavu, že obžalovaný sa dosiaľ v žiadnom štádiu trestného konania nevyjadril tak, že obsah zápisníc z jeho predchádzajúcich výpovedí nezodpovedá tomu, ako vypovedal, súd v súlade s ust. § 272 odsek 3 Trestného poriadku tento dôkaz vykonať odmietol. Rovnako súd podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkaz, ktorý obžalovaný navrhol písomne dňa 05.04.2013, a síce pribrať do konania znalca z odboru toxikológie za účelom znaleckého skúmania vplyvu ním požitej omamnej a psychotropnej látky na jeho správanie bezprostredne po jej požití, a to z dôvodu, že znalec z odboru toxikológie bol do konania pribratý už v prípravnom konaní, súd tento dôkaz na hlavnom pojednávaní i vykonal, dôvody na pribratie iného znalca z tohto odboru dokonania súd nezistil, pričom týmto dôvodom rozhodne nemôže byť obžalovaným navrhované zisťovanie, keďže znalec z odboru toxikológie nie je oprávnený riešiť obžalovaným navrhovanú otázku, ktoré patrí riešiť a bola predmetom skúmania znaleckého dokazovania znalcami z odboru psychiatrie tak, ako je vyššie uvedené. Súd podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol vykonať i prokurátorom v obžalobe navrhovaný dôkaz - výsluch svedka U. J., pretože z obžaloby je zrejmé, že tento dôkaz v prípravnom konaní bol vykonaný za účelom vyvracania obrany obžalovaného H. Q., ktorú predniesol vo svojej výpovedi ako osoba zadržaná a podozrivá z trestného činu, ktoré nie je spôsobilá byť použitá ako dôkaz v ďalšom konaní a ktorú obranu už obžalovaný v ďalšom štádiu nezopakoval, pričom okolnosti, týkajúce sa účasti obžalovaného na žalovanom trestnom čine boli zisťiteľné z ostatných navrhnutých dôkazov.

Prokurátor v obžalobe navrhol prečítať ako listinný dôkaz úradný záznam vyšetrovateľa npor. Mgr. Júliusa Molnára o kamerovom zázname z čerpacej stanice na č.l. 228, ku ktorému bol v spise pripojený CD nosič. Predmetný úradný záznam nie je listinným dôkazom podľa § 153 odsek 1 Trestného poriadku (keďže obsahom tohto úradného záznamu je výlučne popis výsledku sledovania obrazového záznamu na CD nosiči vyšetrovateľom a teda nejde o listinu, ktorá by svojím obsahom dokazovala alebo vyvracala skutočnosti uvedené v ust. § 153 odsek 1 Trestného poriadku), ako ani iným dôkazom v zmysle Trestného poriadku a nie je ani písomným prepisom obrazového záznamu (keďže nezodpovedá

náležitostiam podľa § 270 odsek 2 veta druhá, vety tretia Trestného poriadku), a preto súd tento nevykonával a o jeho vykonaní, resp. nevykonaní z tohto dôvodu ani nerozhodoval. Skutočnosti, ktoré vyšetrovateľ svojimi zmyslami pri sledovaní obrazového záznamu vnímal, by bolo možné zisťovať jedine jeho výsluchom v procesnom postavení svedka, jeho vypočutie za týmto účelom však žiadna zo strán trestného konania súdu nenavrhol. Rovnako súdu žiadna zo strán nenavrhol vykonať ako dôkaz predmetný obrazový záznam jeho prehratím na technickom zariadení podľa § 270 odsek 2 Trestného poriadku, vo vzťahu ku ktorému však v spise nie je žiadnym spôsobom zdokumentované, kedy, kým (ktorým orgánom), akým spôsobom a či postupom súladným s Trestným poriadkom (§ 89 a nasl. Trestného poriadku) bol tento záznam zadovážený, či ide o originál obrazového záznamu alebo jeho kópiu, s údajmi kedy, kde a kým bol vyhotovený a ďalšie potrebné údaje tak, aby bola preukázaná jeho zákonnosť a použiteľnosť pre potreby trestného konania ako dôkazu. Z týchto dôvodov ani súd sám nepristúpil k jeho vykonaniu, pričom jeho vykonanie ani nepovažoval za potrebné, keďže skutočnosti, týkajúce sa pohybu obžalovaných a poškodeného na predmetnej čerpacej stanici v čase, predchádzajúcom samotnému skutku, ku ktorému došlo na inom mieste, boli zisťiteľné a súd ich aj zisťoval výsluchom obžalovaných, poškodeného a tiež pracovníka tejto čerpacej stanice S. I. tak, ako vyplýva z výsledkov vyššie uvedeného dokazovania.

Súd dospel k záveru, že obžalovaní v skutkovej vete výroku rozsudku popísaným protiprávnym konaním naplnili všetky formálne zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, pretože spoločným konaním úmyselne (§ 15 písmeno a) Trestného zákona) zasiahli do záujmov chránených Trestným zákonom, v danom prípade záujmu na ochrane slobode jednotlivca v jeho rozhodovaní a záujmu na ochrane majetku fyzických a právnických osôb tým, že proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchali závažnejším spôsobom konania - so zbraňou podľa ust. § 138 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, ktorou slzotvorný sprej tzv. kaser nepochybne v zmysle ust. § 122 odsek 3 Trestného zákona je. Súd nemal žiadne pochybnosti ani o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi uvedeným protiprávnym konaním obžalovaných a následkom ich činu na jednej strane a ich úmyselným zavinením na strane druhej. Materiálna stránka predmetného trestného činu bola naplnená tým, že v danom prípade ide o trestný čin, Trestným zákonom klasifikovaný ako zločin.

Zo správ, charakteristik, odpisu z registra trestov a pripojených spisov vzťahujúcich sa na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného H. Q. súd zistil, že tento je bez pracovného pomeru, žije v obci Tekovské Lužany, ktorá o ňom neuvádza žiadne negatívne poznatky. Obžalovaný bol opakovane postihnutý za spáchanie priestupkov, a to viackrát za priestupky na úseku cestnej dopravy a dvakrát za spáchanie priestupku podľa § 7 odsek 1 písmeno f) Zákona č. 282/2002 Z.z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení neskorších predpisov. Obžalovaný má v registri trestov evidované celkom 4 záznamy z dôvodu odsúdenia za úmyselné trestné činy, a to aj majetkového charakteru a aj proti slobode, pričom však vo veci odsúdenia Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 1T/13/2003 a Okresného súdu Levice sp.zn. 3T/86/2003 sa na neho hľadí, ako by nebol súdom trestaný. Obžalovaný bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. 3T/86/2001 z 13.05.2011, obžalovanému doručeným dňa 21.06.2011 a právoplatným dňa 29.06.2011 za spáchanie prečinu krivého obvinenia podľa § 345 odsek 1 Trestného zákona, a začo mu bol uložený trest odňatia slobody 12 mesiacov s podmienecným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 20 mesiacov. Vzhľadom na skutočnosť, že o účasti obžalovaného v tejto veci na amnestii prezidenta SR z 02.01.2013 dosiaľ nebolo rozhodnuté, súd ako predbežnú otázku pre potreby rozhodnutia o treste v prejednávanej veci vyriešil, či obžalovaný je vo veci Okresného súdu Levice sp.zn. 3T/86/2011 účastný amnestie prezidenta SR z 02.01.2013 podľa článku I. tejto amnestie s tým, že sa mu odpúšťa uložený podmienecný trest odňatia slobody účinkom zahladenia odsúdenia, keďže neboli zistené žiadne dôvody podľa čl. V. amnestie, ktoré by obžalovaného z účasti na nej vylučovali.

Zo správ, charakteristik, odpisu z registra trestov a pripojených spisov vzťahujúcich sa na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného W. W. súd zistil, že tento je bez pracovného pomeru, z miesta trvalého bydliska v obci Kalná nad Hronom nie sú o jeho osobe uvádzané žiadne negatívne poznatky s tým, že sa v mieste trvalého bydliska niekoľko rokov nezdržiava. Obžalovaný dosiaľ nebol postihnutý za spáchanie priestupku. Obžalovaný bol v minulosti opakovane odsúdený pre rôznorodú trestnú činnosť, prevažne majetkového charakteru. Vo veciach Okresného súdu Levice sp.zn. 4T/155/1998 a 3T/86/2003 a vo veci Okresného súdu Nové Zámky sp.zn.1T/13/2003 sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol súdom trestaný. Trestným rozkazom Okresného Levice sp.zn. 3T/10/2010 z 14.05.2010, obžalovanému

doručeným dňa 26.05.2010 a právoplatným dňa 03.06.2010 bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest, a to trest odňatia slobody 10 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 3 roky a 6 mesiacov, za súčasného zrušenia výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/115/2009 z 18.12.2009, obžalovanému doručeného dňa 16.02.2010 a právoplatného dňa 25.02.2010. Okresný súd Levice v predmetnej trestnej veci uznesením z 05.11.2012, právoplatným dňa 05.11.2012 rozhodol, že obžalovaný sa v skúšobnej dobe tohto podmieneného odsúdenia neosvedčil a uložený trest odňatia slobody vykoná v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd Levice uznesením z 09.01.2013, právoplatným dňa 28.01.2013 rozhodol že obžalovaný je v uvedenej veci účastný amnestie prezidenta SR z 02.01.2013 a podľa článku II tejto amnestie sa mu odpúšťa uvedený uložený trest odňatia slobody s účinkom zahľadania odsúdenia. Vzhľadom však na skutočnosť, že obžalovanému bol popri treste odňatia slobody uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorý trest uvedenou amnestiou odpustený nebol a ktorý trest zákazu činnosti obžalovaný (aj s poukazom na ust. § 61 odsek 7 Trestného zákona, podľa ktorého sa do doby výkonu tohto trestu nezapočítava doby výkonu trestu odňatia slobody) dosiaľ nevykonal, vo vzťahu jeho odsúdeniu vyššie citovaným trestným rozkazom Okresného súdu Levice nenastali účinky zahľadania odsúdenia (§ 92 odsek 2 Trestného zákona) a na odsúdeného sa v tejto veci nemôže a nehľadí, akoby nebol odsúdený.

Trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp.zn. 3T/24/2012 z 08.02.2012, obžalovanému doručeným dňa 11.06.2012 a právoplatným dňa 20.06.2012 bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona (skutok zo dňa 15.10.2010), za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn.2T/25/2012 z 10.09.2012, právoplatným dňa 10.09.2012, bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno a), odsek 4 písmeno c) Trestného zákona (skutok zo dňa 28.06.2010) a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody 3 roky so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste vyššie citovaného trestného rozkazu Okresného súdu Levice sp.zn. 3T/24/2012. Obžalovaný bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn. 4T/107/2012 z 14.01.2013, právoplatným dňa 17.01.2013, a to za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona (skutok zo dňa 09.08.2010), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody 3 roky a 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a za súčasného zrušenia výrokov o treste vyššie citovaného trestného rozkazu Okresného súdu Levice sp.zn. 3T/24/2012 a rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/58/2012. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný sa trestného činu, ktorý je predmetom tohto konania, dopustil skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Levice vo veci sp.zn. 4T/107/2012, ako aj vo veci Okresného súdu Levice sp.zn. 2T/58/2012 a tiež pred doručením mu trestného rozkazu Okresného súdu Levice vo veci sp.zn. 3T/24/2012 a preto vo vzťahu k trestným činom, za ktorých spáchanie bol uvedenými rozhodnutiami Okresného súdu Levice odsúdený, ide v prejednávanej o súbeh trestných činov, odôvodňujúci uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 4T/107/2012 z 14.01.2013.

Súd pri ukladaní trestu obžalovaným, pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere, v súlade s ust. § 34 Trestného zákona prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osoby obžalovaných, ich pomery a možnosť ich nápravy.

Súd u obžalovaného H. Q. nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona (jeho postoj v priebehu trestného konania rozhodne nemožno považovať za priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie vzhľadom na jeho rozporuplné vyjadrenia v tejto otázke), ako ani žiadnu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona (vzhľadom na záver súdu, že vo vzťahu k všetkým predchádzajúcim odsúdeniam obžalovaného sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený). Súd tak obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona v základnej trestnej sadzbe podľa § 188 odsek 2 Trestného zákona, t.j. od 7 do 12 rokov a trest mu uložil na samej dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov majúcej za to, že trest odňatia slobody v uvedenej výmere je na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného dostatočný. Keďže obžalovaný pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, uloženého mu za úmyselný trestný čin, súd ho na výkon

uloženého trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o obžalovaným navrhovanú aplikáciu ust. § 39 odsek 2 písmeno e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody z dôvodu, že prispel významnou mierou k objasneniu trestného činu korupcie väčšieho rozsahu, súd nemal preukázané, že by v niektorej z trestných vecí, v ktorých obžalovaný inicioval trestné konanie, resp. navrhoval spoluprácu orgánom činným v trestnom konaní, bolo právoplatne skončené trestné konanie pre niektorý z trestných činov, uvedených v ust. § 39 odsek 2 písmeno e) Trestného zákona, aby bolo možné konštatovať, že bol takýto trestný čin objasnený a jeho páchatel' usvedčený a že by sa vôbec obžalovaný na takomto objasnení významnou mierou podieľal tak, ako tvrdil v súdu adresovaných podaniach. Na tomto mieste súd považuje za potrebné zdôrazniť, že aplikácia ust. § 39 odsek 2 písmeno e) Trestného zákona, ako aj obžalovaným navrhovaný postup podľa § 281 odsek 2 s poukazom na ust. § 215 odsek 3 Trestného poriadku a tiež podľa § 283 odsek 1 Trestného poriadku s poukazom na ust. § 228 odsek 3 Trestného poriadku predpokladá už svojou dikciou a účelom, ktorý sleduje, iniciatívu orgánov prípravného konania, predovšetkým prokurátora v prípade, ak disponuje relevantnými dôkazmi o takejto spolupráci a jej význame, ktorá podmienka v prejednávanej veci nebola splnená, keďže prokurátor sa vyjadril tak, že informáciami o takýchto skutočnostiach vo vzťahu k obžalovanému H. Q. nedisponuje a súd ich ani inak preukázané nemal. Navyiac, postup podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku je fakultatívny, to znamená, že súd môže, ale nie je povinný takýmto spôsobom rozhodnúť aj za predpokladu splnenia ostatných, v citovaných ustanoveniach uvedených podmienok.

V prípade obžalovaného W. W. súd zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona (t.j. že sa k spáchaniu trestného činu priznal a tento úprimne oľutoval), ako aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona (t.j. že napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu, keďže obžalovaný už v prípravnom konaní popísal okolnosti ním spáchaného trestného činu v základných detailoch zhodne so zisteným skutkovým stavom, usvedčil aj spoluobžalovaného, ktorý inak spáchanie skutku popieral a v konaní pred súdom urobil vyhlásenie o vine, čím napomohol súdu, keďže tento nebol po prijatí jeho vyhlásenia o vine povinný vykonať dokazovanie vo vzťahu k jeho účasti na trestnom čine). Súd u obžalovaného vzhľadom na príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona (t.j. že spáchal viac trestných činov, keďže je na mieste uloženie súhrnného trestu za viac trestných činov) a tiež príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona (že už bol za trestný čin odsúdený, a to s poukazom na dosiaľ nezahladené odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Levice vo veci sp.zn. 2T/115/2009). Keďže obžalovaný spáchal skutok v prejednávanej veci skôr, ako bol vyhlásený vyššie citovaný rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/107/2012, pričom skutok v prejednávanej veci je v súbehu aj s tými trestnými činmi, pre ktoré bol obžalovanému v uvedenej veci už ukladaný súhrnný trest, súd obžalovanému ukladal súhrnný trest podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona. Súd posúdil podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona nielen pomer (počet) poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, ale aj mieru ich závažnosti, majúca za výrazné v prejednávanej veci zistené poľahčujúce okolnosti. Vzhľadom na spáchanie viacerých trestných činov v reálnom súbehu pri ukladaní súhrnného trestu, a to aj zločinu, súd trest ukladal podľa zásad uvedených v ust. § 41 odsek 2 Trestného zákona v znení nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2012 z 28.11.2012. Súd tak pri rovnováhe príťažujúcich a poľahčujúcich okolností ukladal trest odňatia slobody podľa zákonného ustanovenia najprísnejšie trestného, ktorým je ust. § 188 odsek 2 Trestného zákona so základnou sadzbou trestu odňatia slobody 7 až 12 rokov, zvýšil hornú hranicu tejto trestnej sadzby o jednu tretinu a trest ukladal v takto upravenej trestnej sadzbe 7 rokov až 16 rokov. Súd pri rozhodovaní o konkrétnej výmere trestu odňatia slobody u obžalovaného posúdil význam zistených poľahčujúcich okolností, tiež povahu a okolnosti tých trestných činov, vo vzťahu ku ktorým bolo na mieste uložiť súhrnný trest, časové rozpätie medzi spáchaním skutku v prejednávanej veci a posledným trestným činom spáchaným s ním v súbehu, tiež charakter použitej zbrane, a predovšetkým však na mieru účasti obžalovaného na žalovanom skutku, ktorú súd vyhodnotil ako výrazne menšiu v porovnaní so spoluobžalovaným H. Q., ktorý, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, bol pri útoku na poškodeného tým aktívnejším útočníkom. Na základe týchto úvah súd dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného Romana Rafaela je primeraný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 7 rokov a na výkon tohto trestu ho v súlade s ust. § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, uloženého mu za úmyselný trestný čin, nezistiac dôvody na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona. Keďže z výsledkov dokazovania súd nemal bez pochybností preukázané, koho vlastníctvom je pri trestnom

čine použítí slzotvorný sprej (pre tento záver postačuje zistenie, že ho zabezpečil obžalovaný Roman Rafael), trest prepadnutia veci neukladal.

V prípravnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody poškodený C. I., a to za odcudzené peniaze, peňaženku, tašku, mikinu a poškodenie opasku. Súd vzhľadom na skutočnosť, že mikina bola poškodenému vrátená, zaviazal podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku oboch obžalovaných spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému škodu vo výške 175,- Eur (odcudzená peňažná hotovosť v celkovej výške 130,- Eur i po zohľadnení kurzu Eur a ukrajinskej hrivny, odborným vyjadrením zistená hodnota odcudzenej peňaženky vo výške 15,- Eur, tašky vo výške 20,- Eur, poškodenia opasku vo výške 10,- Eur) a so zvyškom nároku na náhradu škody poškodeného podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku odkázal na občianske súdne konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku, (§ 309 odsek I Trestného poriadku).

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, (§ 311 odsek I Trestného poriadku).